

LBRIS

We know
books

AWAIS KHAN

DezOnoare

roman

Traducere din limba engleză și note de
LIVIU SZŐKE

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2023

SATUL KHAN WALA, PAKISTAN

6.30 dimineața

Abia când îi furară copilul din brațe își dădu și ea seama cât de gravă devenise situația. Își urmări fratele geamăn, pe Aslam, înfășurându-i fiica – propria lui nepoată – într-o cârpă murdară pe care pesemne că o luase din grajduri. Ea simțea mirosul cârpei umede de unde stătea, pe podea. Iar el îi aruncă pe jos șalul împletit pe care îl făcuse pentru bebeluș.

Lacrimile îi izvorâră din ochi.

– Dă-i-l înapoi! îi ceru ea, cu glasul nu mai puternic decât o șoptă și dând slab din picioare pe podea.

Moașa făcea curat, ochii fugindu-i întruna către Aslan în vreme ce trăgea grăbită în sus o pereche de șalvari pe picioarele lui Shabnam, încheindu-i în jurul taliei.

– Te rog, spune-i să-mi dea copilul înapoi! Ea are nevoie de mine! imploră Shabnam.

Moașa își feri privirea.

– Nu e treaba mea. Ar fi trebuit să te gândești înainte să aduci mizeria asta la tine în casă. Ar trebui să fii recunoscătoare că familia ta mi-a cerut ajutorul. Fetele ca tine sunt aruncate în râu, dacă au noroc. Arse de vii, dacă n-au. Fii recunoscătoare că fratele tău e îndurător! O mulțime de frați nu sunt.

– O, ea chiar e una dintre cele norocoase, zise Aslam. Din fericire pentru ea, lui pir sahab nu-i plăce focul. Atrage prea multă atenție.

Moașa se săltă în picioare, îndreptându-se de spate.

– Dacă asta aveai de gând, de ce m-ai mai chemat să ajut cu nașterea? Care a mai fost sensul?

– Să fiu sigur că nu va scăpa de pedeapsa cea adevărată, răspunse Aslam, cu ochii scânteind. Să moară născând copilul ar fi fost prea ușor pentru una ca ea.

Chipul moașei se goli de culoare. Se repezi să-și adune lucrurile și ieși din casă fără să mai privească măcar o dată înapoi.

Cu un efort supraomenesc, Shabnam izbuti să se salte pe coate. Nașterea o golise de tot de putere. Fiecare mușchi din corp îi urla de durere. Gâtul îi era uscat, însă îi era prea teamă să ceară apă. Habar n-avea cum ar fi reacționat Aslam. Deocamdată, era complet captivat de copilă, jucându-se cu pumnii ei micuți. *Poate că o iubește de ajuns*, se rugă ea.

Poate.

Mama lor stătea cu spatele la Shabnam, umerii ei ce se tot ridicau și coborau reprezentând singurul indiciu a ceea ce simțea.

– Cum ai putut, Shabnam? șopti ea. Te-am implorat să fugi. O singură privire spre fiul ei, după are schimbă foaia: Cum ai putut? întrebă ea, mai tare de această dată. Cu siguranță tatăl tău se răsuțește în mormânt.

Shabnam închise ochii, mintea aventurându-i-se înapoi la ziua în care fusese împinsă să i se ofere aceluși bărbat, cel de care fusese legată să se mărite cu el. Era cu cincisprezece ani mai mare decât ea, având mai mult de treizeci, însă când îi sugerase să facă o plimbare pe malul râului, nu clipise nici măcar vreunul, mai cu seamă Aslam, ai cărui ochi

rămăseseră ațintiți la cutiile cu mango pe care Bărbatul le adusese pentru el. Bărbatul – ea refuza până și să-i spună pe nume – îi promisese fetei lumea întreagă. Îi promisese că o ia cu el în orașul cel mare.

Mama ei nu făcuse nimic s-o avertizeze în privința bărbaților și a felului în care acționau. Când lui Shabnam îi venise ciclul, femeia pur și simplu îi aruncase o cârpă murdară și-i poruncise s-o folosească pentru a șterge sângele care avea să-i curgă în fiecare lună. Însă femeia acceptase darurile extravagante de la Bărbat și-și trimisese propria fiică de cincisprezece ani pe calea pierzaniei. Shabnam nu-i purta pică pentru lăcomie. Ci doar își dorea ca mama ei să n-o fi crescut ca să devină atât de naivă.

Shabnam încercase să nu se arate surprinsă când Bărbatul o condusese pe câmpuri, când cuvintele lui dulci îi gădilaseră pielea, când îi șoptise la ureche lucruri care s-o facă să se simtă mândră, care s-o facă să simtă un amestec de spaimă și de plăcere. În pofida ignoranței ei, văzuse totuși niște filme *punjab* și știa că nu e deloc un lucru obișnuit ca un bărbat să-i ceară unei fete să se lepede de haine. La început, ea se împotrivise, însă apoi văzuse cum pe fața Bărbatului se așterne o umbră, iar inima îi tresăltase în piept. Se gândise la cutiile cu mango de acasă, la nenumăratele suluri de mătase și de șifon pe care le adusese cu el, la satisfacția de pe chipul mamei ei, iar atunci își dăduse consimțământul zâmbind. Chiar și atunci, tot nu știa pentru ce anume își dăduse acceptul. Abia când crezuse că se va despica în două începuse să țipe, însă nu era nimeni care să o audă.

Iar acum iat-o aici, la șaisprezece ani, cu un logodnic pe care nu îl mai văzuse de-atunci și cu un copil nou-născut smuls din brațe.

– Tot ce a vrut el a fost virginitatea ta, zise Aslam. Nu te amăgi singură crezând că a fost dragoste! Nici măcar dorință. Băieții ăștia de la oraș sunt toți la fel, așa spune pir sahab. Vin și se împăunează cu cadouri frumoase și încearcă să le cumpere inocența fiicelor noastre. Iar tu ți-ai desfăcut picioarele pentru el cu prima ocazie.

Mama ei se plesni cu palma peste frunte.

– *Haye*¹, de ce ni s-a întâmplat tocmai nouă?

– Pentru că i-ai dat naștere unei *kanjari*², nu? Unei *kanjari* care și-a vândut onoarea pe câteva cadouri.

Shabnam nu mai avea energia să se certe cu ei. Urechile îi erau ciulite spre ușă. Auzea glasuri tot mai puternice afară. Glasuri de bărbați. Mama ei se cutremură ca și cum ceva îi blocase traheea.

– Sunt aici, șopti ea către fiul său, cu vocea sugrumată de teamă. Iute, deschide ușa, altminteri vor arde casa din temelii! Încearcă să-i convingi cu vorba bună!

Aslam rânji malițios.

– Cu mare bucurie!

– Aslam, nu!

Shabnam izbuti să se salte în picioare. Camera se învârti cu ea și aproape-și pierdu echilibrul.

– Te rog, dă-mi copilul înapoi! Promit că plec și să nu mă mai întorc niciodată!

Aslam își scărpină bărbia.

– Ce mă intrigă pe mine e cum de-ai reușit să-ți ascunzi atâta vreme burta aia umflată. Dar, pe de altă parte, mereu ai fost o leneșă. Deloc surprinzător să te văd cum te tot îngrășai. Privirea i se întunecă și atunci și-o aținti spre mama lor, adăugând: Tu știi?

Mama lor își duse mâna la inimă.

¹ „Ei!”, în urdu, în orig. (n. tr.).

² „Stricată”, „curvuliță”, femeie fără simț moral, în urdu, în orig. (n. tr.).

– Normal că nu. Drept cine mă iei?

Firește, ea știuse de luni întregi și nu spusese nimic, sperând în zadar că Bărbatul se va întoarce. Când trecuseră deja șapte luni de la ultima sângerare a lui Shabnam, mama ei îi vârase în mâini o bocceluță cu toate economiile sale și niște bijuterii și o implorase să fugă. Însă deja era prea târziu. Circulau zvonuri despre bande de violatori care dădeau târcoale prin satele vecine. În fiecare zi auzeau despre femei care erau răpite și violate. Chiar dacă ar fi însoțit-o și mama ei, tot n-ar fi fost în siguranță. Despre acei indivizi se știa că violează chiar și femei trecute de șaptezeci de ani, și sub nicio formă ea nu și-ar fi supus mama la așa ceva. Shabnam se hotărâse să-și înfrunte soarta. N-avea de gând să fugă.

Acum își dorea s-o fi făcut. Ce proastă fusese să-și închipuie că fratele ei o va sprijini! În vreme ce bătăile în ușa deveneau bubuituri în toată regula, ea se întoarse iar spre propriul frate.

– Sunt mama ei, spuse Shabnam. Chiar n-ai pic de inimă?

Când el își feri privirea, ea mai încercă un ultim lucru despre care știa că l-ar fi putut mișca. Îl prinse de mâna liberă și și-o lipi de propriul sân din care izvora laptele.

– Vezi? Nu înțelegi că ea are nevoie de mine?

Aslam țâșni de lângă ea de parcă ar fi fost electrocutat.

– Ce fel de *kanjari* ar încerca să-și seducă propriul frate?

Shabnam voia să-l plesnească peste față, să facă orice l-ar fi putut determina să înțeleagă, însă el continua să țină prețiosul ghemotoc strâns în brațe.

Fiecare bubuitură în ușa îi accelera bătăile inimii, până când Shabnam simți că se va prăbuși. Se rezemă de perete, ca să aibă un sprijin. Aerul din încăpere era îngroșat de mirosul de sânge. Gustul de cupru i se agăța de interiorul gurii. Timpul se scurgea implacabil.

După ce Aslam deschise ușa, totul se desfășură cu repeziciune. Bebelușul ei fu împins în mâinile unui străin, iar Aslam, alături de alți doi bărbați, o târâră pe Shabnam afară din casă. Se crăpa de ziuă și frigul era destul de mușcător. Tânăra îl simțea pe brațele goale în vreme ce era târâtă în piața din centrul satului. Era atât de slăbită, încât vederea îi era încețoșată și nu zărea decât frânturi din mulțimea de oameni adunată în piață. Abia când fu adusă față în față cu pirul văzu surâsul de pe chipul acestuia și mâinile pe care și le ținea încrucișate peste burdihan.

– Duceți-o la râu! rosti el, pe un ton plat.

Aerul rece de dimineață păru să-i învăluie cu totul inima lui Shabnam. Imediat dincolo de șirul de case acoperite cu stuf se afla un luminiș aproape de râu, unde sătenii se adunau adesea pentru diverse sărbători. În acest moment al anului, apa nu era aproape înghețată, însă nici caldă nu era.

– Curaj! se îmbărbătă ea. Pentru bebelușul meu!

Câteva femei mai în vârstă o scuipară în timp ce era condusă pe drum, iar noroiul i se agăța de glezne. Copiii îi aruncau cu pământ în ochi și o trăgeau de păr.

– *Haram!* îi strigau copilului ei. Bastard! Rușine!

– *Kanjari* dezgustătoare, Shabnam!

– Ardeți-o de vie!

– Împușcați-o!

– Înecați-o!

Fratele ei zâmbea în tot acest timp, broboanele de sudoare de pe frunte fiind singura dovadă a furiei lui.

– Ar fi prea ușor s-o împușcăm, îi replică el unui bărbat care-i cerea sângele surorii sale, păstrându-și același surâs pe față. Trebuie să înțeleagă singură ce-a făcut, iar eu trebuie să restabilesc onoarea familiei.

– Ascultați-l, ascultați-l! aclama mulțimea. Uitați un bărbat care știe ce are de făcut!

Batjocurile continuară tot drumul până la luminiș. Ar fi putut fi un teren pentru sărbători, cu copacii doborâți la pământ și pământul bătătorit de nenumărate picioare, însă locul acela avea o atmosferă rău prevestitoare chiar și în cele mai plăcute momente. Shabnam știa prea bine câte femei fuseseră torturate acolo. Pesemne că era un curent foarte puternic din moment ce deja auzea apa.

Își imploră fratele din priviri. Nu mai avea puterea să deschidă gura. Se rugă pentru copilul ei. Știa că ea urma să moară, însă măcar copilul său să supraviețuiască. O părticică din ea...

Fratele ei păru să-i citească gândurile. Ridică o mână pentru a amuți gloata.

– Mai întâi – îndepărtă cârpa în care fusese înfășurat bebelușul – aduceți o găleată cu lapte!

Nu! cugetă Shabnam. N-o să îndrăznești!

Nu credea că mai are energia să vorbească, dar când îi scufundară copilul în găleată, urlă cât putu. Țipetele micuței se stinseră de îndată ce dispăru în găleată, însă Shabnam nu se putea opri din urlat. Laptele plescăia peste margine, stropind pământul uscat. Mici bule urcară la suprafață, însă curând se potoli orice unduire.

– Excelentă eliberare! făcu pirul. Nu trebuie să lăsăm niciodată ca mizeria să ne pângărească satul. Era un copil din flori, o adevărată abominație pe acest pământ. Bună treabă, fiule!

Aslam rânji, iar preț de o clipă arătă din nou ca băiatul de șaisprezece ani care era de fapt, nu ca demonul în care tocmai se transformase.

Shabnam abia simți cum o lasă complet puterile când fu aruncată în râu.

Se lăsă cuprinsă de îmbrățișarea rece a apei și trasă în jos, departe de nebunie și de suferință.

Pace, în sfârșit.

JAMIL

Așa cum se întâmpla în fiecare zi de ani buni, Jamil deschise ochii când auzi plânsul de bebeluș. Cel mai mic copil al său, Shugufta, de data asta. Soția sa, Farida, încercă să înăbușe sunetul înfășurându-l pe copilul în *kameez*³-ul ei, aproape de inimă, însă țipetele ascuțite continuau. Și când te gândeai că bebelușii erau considerați slabi.

Jamil își dădu ochii peste cap și se mișcă pe *charpai*-ul său, încercând să adoarmă la loc. Nu era nici măcar aprilie, iar *kameez*-ul îi era deja learcă de transpirație. În curând ar fi trebuit să înceapă să doarmă afară. Prin fereastra deschisă, vedea zorile portocalii ițindu-se deasupra câmpurilor de grâu în timp ce șiruri de rândunici se aliniau pe firul care le alimenta casa cu curent electric. Lui Jamil îi plăcea și ura totodată faptul că locuia atât de departe de satul propriu-zis. În timp ce distanța le îngăduia un anumit grad de libertate, mai însemna și că trebuia să îndure și cele mai lungi și mai regulate pene de curent. Acum nu păreau cine știe ce deranjante, însă în căldura din iunie, absența unui ventilator putea însemna o noapte întreagă cu copiii urlând. Jamil oftă. Ziua nici măcar nu începuse și deja îl chinuiau gânduri neplăcute. În curând se făcea ora să plece la muncă.

---

³ Tunică lungă purtată în subcontinentul Indian, adesea peste șalvari (n. tr.).

Sânge, pene și măruntaie. Asta însemna viața lui de măcelar. Indiferent cât de abitir se freca pe sub unghii, mirosul de sânge nu-l părăsea niciodată. Își cercetă palma în lumina blândă: bătătorită, cu pielea la fel de aspră ca șmirghelul. Copiii săi țipau dacă-i mângâia pe obraji, așa că încetase s-o mai facă. În plus, ce tată își arăta vreodată afecțiunea față de propriii copii? Nu voia să pară slab.

Dincolo de cârpa ce atârna în cadrul ușii, în cealaltă cameră, copiii ceilalți începură să se foiască. Prea mici, cu toții. Jamil oftă. După Abida, încercase ani de-a rândul să mai facă un copil, dar în zadar. Exact când renunțaseră cu totul, Farida îi spusese că e însărcinată. Mult așteptatul fiu, Yousaf, sosise, urmat de Abbas, un an mai târziu. Iar apoi, cele patru fiice: Farhana, Nasiba, Saeeda și Shugufta. Jamil nici nu-și mai amintea cum arăta Farida când nu era gravidă. Acum se și temea să se apropie de ea, de teamă că avea să mai facă încă un copil. Femeia avea un trup moale și tentant, însă privirea îi era goală, iar Jamil știa că ea nu mai era în stare să mai facă încă unul. Nu mai făcuseră dragoste deloc de când se născuse Shugufta.

– S-a trezit Abida? o întrebă pe Farida, încercând să ignore zgomotul produs de bebelușul ce sugea la sân.

Se simțea ca și cum dădea buzna și întrerupea un moment intim.

– Trebuie să mă ajute cu găinile.

Farida oftă.

– Când te-a ajutat fata aia vreodată? Spune-i să adune păsările pentru sacrificat și se va juca cu ele. *Ji*, îmi fac griji din cauza ei.

– Are doar șaisprezece ani, Farida. Și pentru numele lui Dumnezeu, îmi poți spune pe nume când suntem singuri.

– Eu m-am măritat la paisprezece ani, Jamil.

– Era altfel pe-atunci. Vremurile se mai schimbă.

Farida pufni, mutând pe umăr bebelușul acum adormit și frecându-l pe spate.

– Nu-mi spune că o fată e prea tânără să se mărite după ce i-a venit ciclul! Iar Abidei i-a venit deja de mulți ani. Trebuie să-i găsim un soț.

Jamil simți cum clocotește furia în el când îi auzi tonul, dar și-o înghiți.

– De îndată ce mai strângem niște bani, o să începem să-i căutăm un băiat potrivit.

– Vindem bijuteriile mele și-i vom face o zestre. Nu uita, Jamil, că mai ai încă șase copii pentru care să-ți faci griji! S-o măriți pe ea ar însemna o gură mai puțin de hrănit.

Rănit, își azvârli brațele în față și-o scutură zdravăn pe femeie, deranjând copilul adormit pe umăr astfel încât căzu în poala Faridei. Din fericire, Shugufta nu se trezi.

– Cum poți să spui așa ceva despre propria fiică?

Farida începu să plângă.

Jamil se trase singur de păr.

– Farida, te rog să mă ierți! Nu-i ca și cum ți-aș fi dat vreo palmă. Haide, vom face cum zici tu! Voi da de veste că am început să căutăm un băiat potrivit pentru Abida. Acum, gata cu plânsul! O să trezești copiii.

– Jamil, are șaisprezece ani. Trebuie să-i găsim acum pe cineva. Gata cu târăgănările!

Îl mânca palma s-o plesnească, așa că și-o apăsă pe iuta dură a *charpai*-ului pe care stăteau amândoi.

– De ce crezi că-l las pe pir sahab să-mi dea ordine? Fiul său tocmai s-a întors din Faisalabad. Are mai bine de paisprezece ani de studii.

Auzise că pir Sadiq are acasă paturi cum trebuie, cu saltele pe ele, și spera că într-o bună zi urma să aibă și fiica sa unul. Jamil nu avea bani pentru ceva atât de extravagant. Și oricum, *charpai*-ul era destul de bun pentru el și Farida.